

UCHWAŁA Nr 3 RADY MINISTRÓW

z dnia 8 stycznia 1964 r.

w sprawie upłynnienia zbędnych i nadmiernych zapasów niektórych przedmiotów.

W celu dalszego usprawnienia gospodarki zapasami we wszystkich jednostkach uspołecznionych Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Państwowe jednostki organizacyjne i spółdzielnie, zwane dalej „jednostkami gospodarki uspołecznionej”, powinny upłynniać zbędne i nadmierne zapasy przedmiotów (materiałów nabytych na cele zaopatrzenia materiałowo-technicznego oraz półfabrykatów i wyrobów gotowych) w trybie i na zasadach określonych w uchwale.

2. Uchwały nie stosuje się do przedmiotów, których zbyt normują odrębne przepisy, a mianowicie do:

- 1) maszyn i innych przedmiotów objętych uchwałą nr 788 Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 1956 r. w sprawie uprawnień państwowych jednostek organizacyjnych w zakresie rozporządzania zbędnymi maszynami i innymi przedmiotami urządzenia trwałego (Monitor Polski z 1956 r. Nr 105, poz. 1205, z 1957 r. Nr 96, poz. 557, z 1961 r. Nr 31, poz. 147 i Nr 85, poz. 356 oraz z 1962 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 48, poz. 231);
- 2) odpadków i innych przedmiotów objętych zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 31 grudnia 1956 r. w sprawie gospodarowania odpadkami w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1956 r. Nr 106, poz. 1235 oraz z 1958 r. Nr 19, poz. 124, Nr 43, poz. 248 i Nr 60, poz. 341);
- 3) towarów przeznaczonych na sprzedaż dla ludności, a znajdujących się w przedsiębiorstwach handlowych;
- 4) metali nieżelaznych objętych przepisami rozporządzenia Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 18 maja 1959 r. w sprawie gospodarowania metalami nieżelaznymi (Dz. U. Nr 33, poz. 198).

Ujawnianie zbędnych i nadmiernych zapasów.

§ 2. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej powinny bieżąco analizować stany zapasów wszystkich przedmiotów, ujawniać zapasy zbędne i nadmierne zarówno przedmiotów pełnowartościowych, jak też niepełnowartościowych i nietypowych oraz upłynniać je zgodnie z przepisami niniejszej uchwały. Do ujawniania zbędnych i nadmiernych zapasów powinny być w szczególności wykorzystywane inwentaryzacje przeprowadzane w przedsiębiorstwach. W ciągu miesiąca po zakończeniu inwentaryzacji jednostki gospodarki uspołecznionej powinny dokonać kwalifikacji posiadanych zapasów, wyodrębniając spośród nich zapasy przeznaczone do upłynnienia.

2. Zapasem zbędnym przedmiotów nabytych na cele zaopatrzenia materiałowo-technicznego są przedmioty, których jednostka gospodarki uspołecznionej nie może wykorzystać na własne bieżące lub planowane potrzeby. Zapasem zbędnym przedmiotów, które zostały wytworzone w celu sprzedaży, są przedmioty, których posiadacz nie może sprzedać przy zachowaniu obowiązujących przepisów.

3. Zapasami nadmiernymi w rozumieniu niniejszej uchwały są zapasy przedmiotów przekraczające wielkość ekonomicznie uzasadnione potrzebami w zakresie zaopatrzenia, produkcji i obrotu. Zapasem nadmiernym szczegółowego asortymentu lub grupy asortymentów jest taka ilość, która przekracza:

- 1) w odniesieniu do poszczególnego asortymentu — ustaloną lub zatwierdzoną normę zapasu maksymalnego,
- 2) w odniesieniu do grupy asortymentów — przyznany limit zapasu lub zbiorczą normę zapasu, ustaloną przez właściwe organy.

W razie braku norm i limitów zapasu, zapasem nadmiernym danego przedmiotu jest taka jego ilość, która przekracza wielkość zapasu ekonomicznie uzasadnioną potrzebami w zakresie zaopatrzenia produkcji i obrotu. Zapasem nadmiernym nie jest np. zatwierdzony przez jednostkę nadrzędną lub uzgodniony z bankiem finansującym zapas specjalny (rezerwa resortowa) i zapas sezonowy.

4. Przedmiot jest niepełnowartościowy, jeśli został on wyprodukowany na podstawie norm lub warunków technicznych, które nie są już stosowane, z wadami, w związku z czym nie odpowiada obowiązującym normom lub warunkom technicznym, oraz jeśli jest uszkodzony, zdekompletowany lub zużyty.

5. Przedmiot jest nietypowy, jeśli odpowiada warunkom określonym w § 1 uchwały nr 72 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1963 r. w sprawie cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 17, poz. 96) lub został wyprodukowany na indywidualne potrzeby przedsiębiorstwa na podstawie umów kooperacyjnych.

6. Upiynnienie zapasów zbędnych i nadmiernych polega na ich zużyciu lub sprzedaży.

7. Najwłaściwszym sposobem upiynnienia zapasów jest:

- 1) w zakresie zapasów nadmiernych — zużycie ich na potrzeby własne,
- 2) w zakresie zapasów zbędnych — sprzedaż ich innym jednostkom w trybie ustalonym niniejszą uchwałą.

8. Jednostki gospodarki uspołecznionej powinny sprzedawać również zapasy nadmierne takich przedmiotów, które — ze względu na swe właściwości lub nieodpowiednie warunki składowania — stałyby się przedmiotami niepełnowartościowymi lub bezwartościowymi.

Zużycie na własne potrzeby.

§ 3. 1. Jednostka gospodarki uspołecznionej, która przeznacza posiadany zapas nadmierny określonego przedmiotu do zużycia na potrzeby własne, powinna równocześnie przeanalizować harmonogram planowanych dostaw danego przedmiotu oraz dokonać odpowiedniej korekty.

2. Korekta, o której mowa w ust. 1, polega na takim zmniejszeniu planowanych dostaw, aby ich realizacja przy planowanym zużyciu doprowadziła w jak najkrótszym czasie do ukształtowania się zapasu w granicach normy, o której mowa w § 2 ust. 3.

3. Dla realizacji przepisu ust. 2 jednostki gospodarki uspołecznionej mają obowiązek rozwiązać lub zmienić umowy dostawy w trybie i na zasadach określonych w § 78 ogólnych warunków dostaw w obrocie krajowym, stanowiących załącznik nr 2 do zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 2 kwietnia 1963 r. w sprawie przydziałów, rozdzielników i uzgodnień dostaw oraz ogólnych warunków dostaw w obrocie krajowym pomiędzy jednostkami gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 34, poz. 172).

Oferaty dla jednostek zbytu.

§ 4. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej mają obowiązek zaoferować zbędne oraz nadmierne zapasy materiałów nabytych na cele zaopatrzenia materiałowo-technicznego oraz półfabrykatów właściwym terenowo i branżowo hurtowniom, składnicom i jednostkom równorzędnym, zwanym dalej „jednostkami zbytu”.

2. Oferent związany jest ofertą do upływu terminu wskazanego w § 5 ust. 1 lub podanego w ofercie.

3. Obowiązek zaoferowania właściwym jednostkom zbytu (ust. 1) nie dotyczy przedmiotów niepełnowartościowych i nietypowych, jak również nie dotyczy zbędnych i nadmiernych zapasów przedmiotów pełnowartościowych w ilościach mniejszych niż sprzedawane normalnie przez jednostki zbytu (ilości detaliczne).

4. Sprzedaż zbędnych i nadmiernych zapasów wyrobów gotowych następuje w trybie § 1 ust. 4—8 ogólnych przepisów o przydziałach, rozdzielnikach i uzgodnieniach dostaw, stanowiących załącznik nr 1 do zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 2 kwietnia 1963 r. w sprawie przydziałów, rozdzielników i uzgodnień dostaw oraz ogólnych warunków dostaw w obrocie krajowym pomiędzy jednostkami gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 34, poz. 172).

5. Jednostka nadrzędna może zobowiązać podległe jednostki organizacyjne do zgłaszania jej zbędnych i nadmiernych zapasów materiałów nabytych na cele zaopatrzenia materiałowo-technicznego i półfabrykatów przed zgłoszeniem tych przedmiotów właściwym jednostkom zbytu oraz może tym jednostkom zlecać w ciągu 14 dni sprzedaż zgłoszonych zapasów wskazanym jednostkom.

6. Obowiązek, o którym mowa w ust. 5, może być nałożony w zakresie określonych przedmiotów lub grup przedmiotów, których lista zostanie uprzednio uzgodniona z właściwymi jednostkami zbytu.

§ 5. 1. Jeżeli jednostka zbytu w ciągu 30 dni od otrzymania oferty (§ 4 ust. 1) nie zawiadomi o odmowie jej przyjęcia, uznaje się, że oferta została przyjęta przez jednostkę zbytu. Przepisy § 18 ogólnych warunków dostaw w obrocie krajowym stosuje się odpowiednio.

2. Jednostki zbytu powinny nabytymi przedmiotami uzupełnić własne zapasy co najmniej do wysokości minimalnych zapasów składowych obliczonych w stosunku do średniej kwartalnej sprzedaży osiągniętej w roku poprzednim.

3. Jednostka zbytu, która nabyła zbędne lub nadmierne zapasy, może zażądać, aby posiadacz tych zapasów, po uprzednim ich wyodrębnieniu lub oznaczeniu, przechowywał je we własnych magazynach, za zapłatą kosztów magazynowania w wysokości pobieranej przez domy składowe.

§ 6. 1. Jednostka zbytu powinna zaspokoić zapotrzebowanie odbiorców przede wszystkim przedmiotami nabytymi w trybie niniejszej uchwały, a dopiero w następnej kolejności — przedmiotami pochodzącymi z bieżącej produkcji.

2. Jednostka zbytu powinna powiadomić jednostki nadrzędne posiadaczy zaoferowanych jej przedmiotów w razie nadmiernej podaży tych przedmiotów.

§ 7. 1. Jednostka zbytu, która nie nabywa zaoferowanych jej przedmiotów ani nie wskazuje na nie nabywców, powinna wykaz tych przedmiotów ogłosić w biuletynie zbędnych zapasów materiałów przeznaczonych do upiynnienia (§ 22).

2. Zgłoszenie przedmiotów do biuletynu przez jednostkę zbytu nie zawieszania biegu terminu, o którym mowa w § 4 ust. 2.

3. Terenowa jednostka zbytu wymienia wykazy przedmiotów przeznaczonych do upiynnienia z innymi terenowymi jednostkami zbytu tej samej branży do celu zaoferowania przedmiotów jak najszerszemu kręgowi odbiorców.

Uprawnienia prezydów wojewódzkich rad narodowych.

§ 8. 1. Prezydja wojewódzkich rad narodowych mogą nakładać na właściwe terenowe jednostki zbytu obowiązek przesyłania do wyznaczonych wydziałów prezydium (lub do innych wyznaczonych organizacji) kwartalnych spisów

zakupionych przez nie oraz zaoferowanych im do zakupu zbędnych i nadmiernych zapasów (§ 4).

2. Na żądanie wydziału lub wyznaczonej organizacji (ust. 1) jednostka zbytu obowiązana jest zaoferować przedmiot do zakupu jednostce wskazanej przez wydział lub organizację.

3. Jeżeli wydział (lub wyznaczona organizacja) prezydium wojewódzkiej rady narodowej nie wskaże jednostki, której przedmiot należy sprzedać, w ciągu 30 dni od otrzymania spisów, o których mowa w ust. 1, jednostka zbytu lub posiadacz mogą sprzedać przedmiot jednostkom określonym w § 12 albo nabywcom przez nie wskazanym.

§ 9. 1. Jeżeli jednostka zbytu nie zgadza się z dyspozycją wydziału (wyznaczonej organizacji) prezydium wojewódzkiej rady narodowej, powinna ona w ciągu 5 dni wystąpić do swej jednostki nadrzędnej podając uzasadnienie odmowy wykonania dyspozycji. O wystąpieniu należy równocześnie powiadomić wydział prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

2. Spór między wydziałem (wyznaczoną organizacją) prezydium wojewódzkiej rady narodowej a jednostką zbytu, o którym mowa w ust. 1, rozstrzyga w terminie 7 dni jednostka nadrzędna organizacji zbytu.

3. Jeśli wydział (wyznaczona organizacja) prezydium wojewódzkiej rady narodowej nie zgadza się z decyzją jednostki nadrzędnej (ust. 2), może odwołać się w ciągu 14 dni do ministra, któremu podlega jednostka nadrzędna. Decyzja ministra jest ostateczna.

Przedsiębiorstwa wyspecjalizowane.

§ 10. 1. Prezydium wojewódzkich rad narodowych mogą powołać wojewódzkie przedsiębiorstwa zaopatrzenia drobnej wytwórczości specjalizujące się w zagospodarowaniu zbędnych i nadmiernych zapasów (przedsiębiorstwa wyspecjalizowane), znajdujących się w zakładach pracy planu centralnego i terenowego, działających na danym terenie, lub powierzyć te funkcje przedsiębiorstwom już działającym.

2. W celu racjonalnego zagospodarowania zapasów zbędnych i nadmiernych oraz właściwego przemieszczenia tych zapasów pomiędzy poszczególnymi województwami, Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości wyznaczy lub zorganizuje odpowiednią jednostkę do wykonywania tych zadań.

3. W razie potrzeby przedsiębiorstwa wyspecjalizowane mogą być również tworzone przez innych ministrów i przez właściwe centralne związki spółdzielcze.

4. Do przedsiębiorstw wyspecjalizowanych zalicza się w szczególności Biuro Obrotu Maszynami i Surowcami oraz Powszechną Agencję Handlową.

§ 11. 1. W celu koordynowania działalności przedsiębiorstw wyspecjalizowanych w zakresie zagospodarowania zbędnych i nadmiernych zapasów Prezes Rady Ministrów, na wniosek Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości, powoła Radę Wspólną tych przedsiębiorstw i określi zakres jej czynności.

2. Do Rady Wspólnej (ust. 1) wchodzi przedstawiciele wszystkich przedsiębiorstw wyspecjalizowanych.

Ofertry dla przedsiębiorstw wyspecjalizowanych.

§ 12. Jednostki gospodarki uspołecznionej powinny oferować do zakupu przedsiębiorstwom wyspecjalizowanym (§ 10) posiadane zapasy zbędne i nadmierne:

1) przedmiotów niepełnowartościowych i nietypowych oraz zbędnych przedmiotów w ilościach mniejszych niż

sprzedawane normalnie przez jednostki zbytu (§ 4 ust. 3) oraz

2) przedmiotów pełnowartościowych, które nie zostały zagospodarowane w ustalonym 30-dniowym lub w umownym terminie przez jednostki zbytu (§ 5).

§ 13. 1. W ciągu 30 dni od daty otrzymania oferty (§ 12) przedsiębiorstwa wyspecjalizowane powinny odpowiedzieć na ofertę, wskazując przedmioty, które zamierzają nabyć, bądź wskazując bezpośrednich nabywców.

2. Jeśli przedsiębiorstwo wyspecjalizowane nie może zagospodarować zaoferowanego mu przedmiotu w sposób i w terminie określonym w ust. 1, powinno posiadaczowi tego przedmiotu:

- 1) zaproponować przedłużenie na określony czas terminu przeznaczanego na zagospodarowanie przedmiotu albo
- 2) wyrazić opinię co do celowości przeznaczenia przedmiotu na surowce wtórne lub na zniszczenie.

3. Obowiązek wyrażenia opinii, o której mowa w ust. 2 pkt 2, ciąży na przedsiębiorstwie wyspecjalizowanym również w przypadku bezskutecznego upływu terminu uzgodnionego z posiadaczem przedmiotu stosownie do przepisu ust. 2 pkt 1.

4. Przepis § 4 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Sprzedaż bezpośrednia.

§ 14. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej mogą sprzedawać zbędne i nadmierne zapasy materiałów nabytych na cele zaopatrzenia materiałowo-technicznego i półfabrykatów, które nie zostały zagospodarowane zgodnie z przepisami §§ 4—13, wyłącznie innym jednostkom gospodarki uspołecznionej.

2. Jednostki gospodarki nie uspołecznionej mogą nabywać zbędne i nadmierne zapasy w jednostkach zbytu, w organizacjach zaopatrzenia rzemiosła i na giełdach.

3. Jeśli nabywcą jest jednostka gospodarki nie uspołecznionej, nie uprawniona w trybie właściwych przepisów do obrotu nabytymi przedmiotami, przedmiot może być przez nią nabyty wyłącznie na cele produkcyjne i usługowe lub dla potrzeb własnego gospodarstwa bez prawa odprzedaży z zyskiem.

4. Przed zawarciem umowy sprzedawca powinien zażądać od nabywcy nie posiadającego uprawnień, o których mowa w ust. 3, złożenia oświadczenia na piśmie, do jakich celów przedmiot zostanie nabyty, i uprzedzić go o odpowiedzialności karnej za wprowadzenie przedmiotu do obrotu.

§ 15. Państwowe jednostki organizacyjne mogą w przypadkach gospodarczo uzasadnionych sprzedawać drobne ilości posiadanych przedmiotów bezpośrednio innym państwowym jednostkom organizacyjnym.

§ 16. Zbędne przedmioty niepełnowartościowe i nietypowe (§ 2), które:

- 1) nie zostały sprzedane właściwej terenowo i branżowo jednostce zbytu ani jednostkom przez nią wskazanym (§ 5),
- 2) nie zostały zagospodarowane przez wydział (organizację) prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej i przez przedsiębiorstwa wyspecjalizowane (§ 13) oraz
- 3) nie znalazły nabywców wśród jednostek gospodarki uspołecznionej (§ 14),

mogą być — na podstawie upoważnienia jednostki nadrzędnej — bezpłatnie przekazywane szkołom, placówkom wychowawczym, warsztatom szkolnym oraz organizacjom prowadzącym działalność oświatową i społeczną.

Giełdy.

§ 17. 1. W celu uaktywnienia zagospodarowania zbędnych i nadmiernych zapasów jednostki zbytu lub przedsiębiorstwa wyspecjalizowane powinny organizować sprzedaż ich w drodze zaproszeń do udziału w giełdzie, która odbędzie się w oznaczonym miejscu i terminie.

2. Giełdy branżowe powinny w miarę potrzeb organizować właściwe jednostki zbytu, a giełdy wielobranżowe — przedsiębiorstwa wyspecjalizowane.

3. Giełdy powinny być organizowane w większych ośrodkach przemysłowych w miarę potrzeby, nie częściej niż dwa razy w roku w danym ośrodku.

4. Organy właściwe do udzielania zezwoleń na urządzenie targów wyznaczają organizatorów giełd zgodnie z przepisami art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o targach i wystawach krajowych (Dz. U. Nr 53, poz. 299).

§ 18. 1. Wszystkie jednostki gospodarki uspołecznionej położone w rejonie województw, dla których ma być zorganizowana giełda, mają obowiązek przygotować i przesłać organizatorowi giełdy spisy aktualnie posiadanych zbędnych i nadmiernych zapasów.

2. Na życzenie przedsiębiorstwa organizującego giełdę jednostki, o których mowa w ust. 1, powinny przesłać wzory i eksponaty określonych przedmiotów.

§ 19. Zakupów na giełdach mogą dokonywać nabywcy z terenu całego kraju.

§ 20. Przed otwarciem giełdy należy umożliwić jednostkom zbytu wybór i nabycie interesujących je przedmiotów spośród przedmiotów zaofiarowanych na giełdzie.

§ 21. 1. Przedmioty nie zakupione na giełdzie przez jednostki gospodarki uspołecznionej mogą być zaofiarowane do nabycia jednostkom gospodarki nie uspołecznionej. Terminy sprzedaży ustala kierownik giełdy.

2. Przy sprzedaży przedmiotów jednostkom wskazanym w ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy § 14 ust. 2—4.

3. W razie sprzedaży na giełdzie przedmiotu zgłoszonego uprzednio jednostce zbytu lub przedsiębiorstwu wyspecjalizowanemu, dla którego nie upłynął jeszcze termin obowiązywania oferty (§ 4 ust. 2), sprzedawca obowiązany jest zawiadomić niezwłocznie o tym jednostkę zbytu lub przedsiębiorstwo wyspecjalizowane.

4. Kierownik giełdy na wniosek upelnomocnionego przedstawiciela przedsiębiorstwa posiadacza zgłoszonych przedmiotów powoła komisję rzeczoznawców, która na podstawie przepisów uchwały nr 4 Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 1964 r. w sprawie cen stosowanych przy upłynianiu artykułów nabytych przez jednostki gospodarki uspołecznionej na cele własnego zaopatrzenia materiałowo-technicznego (Monitor Polski Nr 5, poz. 23) wyda orzeczenie co do przeceny. Komisja może orzec dyskwalifikację zapasów w trybie określonym w § 23.

Biuletyn.

§ 22. 1. Komisja Planowania przy Radzie Ministrów wydawać będzie biuletyn zbędnych zapasów materiałów przeznaczonych do upłynnienia i rozpowszechnić go jako załącznik do czasopisma „Gospodarka Materiałowa” oraz — w razie potrzeby — jako załącznik do innych czasopism, a w szczególności — w zakresie artykułów przeznaczonych na zaopatrzenie rynku — jako załącznik do „Gazety Handlowej”.

2. Koszty wydawania biuletynu pokrywane będą ze środków budżetowych Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

3. Wykazy przedmiotów przeznaczonych do opublikowania w biuletynie przysyłać będą właściwe jednostki zbytu oraz przedsiębiorstwa wyspecjalizowane.

Dyskwalifikacja zapasów.

§ 23. 1. Przedmioty nie nadające się do dalszego użytku ze względu na stopień zniszczenia, nieltypowe wymiary itp., a w szczególności przedmioty, co do których przedsiębiorstwo wyspecjalizowane wyraziło zgodę co do celowości przeznaczania ich na złom lub na odpadki (§ 13) albo które nie znalazły nabywcy mimo zaofiarowania ich do zakupu co najmniej na jednej giełdzie i opublikowania w biuletynie (§ 22), powinny być zbywane jako surowce wtórne, a w razie odmowy ich zakupu — niszczone.

2. Tryb postępowania w przypadkach określonych w ust. 1 normują przepisy zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 31 grudnia 1956 r. w sprawie gospodarowania odpadkami w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1956 r. Nr 106, poz. 1235 oraz z 1958 r. Nr 19, poz. 124, Nr 43, poz. 248 i Nr 60, poz. 341).

Przepisy końcowe.

§ 24. Zbędne i nadmierne zapasy mogą być zaofiarowane jednostkom upłynniającym na warunkach komisju.

§ 25. 1. Prezes Narodowego Banku Polskiego i Naczelny Dyrektor Banku Rolnego zapewnią niskoprocentowe kredyty jednostkom zbytu i przedsiębiorstwom wyspecjalizowanym na sfinansowanie zapasów przedmiotów nabytych w celu upłynnienia.

2. Banki obowiązane są kontrolować wykonywanie planów rozładowania zapasów zbędnych i nadmiernych. W razie stwierdzenia nieprawidłowości w tym zakresie, banki powinny stosować środki oddziaływania kredytowego (np. podwyższenie odsetek od kredytów obrotowych, ograniczenie wysokości tych kredytów). W szczególności banki obowiązane są stosować środki oddziaływania kredytowego wobec przedsiębiorstw, które nie wykonują planów upłynnienia zapasów zbędnych i nadmiernych, a jednocześnie nie zgłosiły tych zapasów do właściwych jednostek zbytu, do przedsiębiorstw wyspecjalizowanych, nie rozpięły ofert lub nie zaofiarowały ich na giełdzie zgodnie z przepisami niniejszej uchwały.

§ 26. Z dniem wejścia w życie niniejszej uchwały sprzedaż zbędnych i nadmiernych zapasów dokonywana będzie wyłącznie w trybie określonym tą uchwałą. W uzasadnionych przypadkach właściwi ministrowie i kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów mogą ustalić odmiennie zasady upłynnienia zbędnych i nadmiernych zapasów określonych przedmiotów lub grup przedmiotów, a szczególnie przedmiotów importowanych.

§ 27. 1. Sprzedaż zbędnych i nadmiernych zapasów powinna być dokonywana na podstawie ogólnych lub branżowych warunków dostaw w obrocie krajowym.

2. Kwoty odszkodowań zapłaconych dostawcy przez odbiorcę w związku z rozwiązaniem lub zmianą umów dostawcy (§ 3) dolicza się do podstawy obliczeniowej funduszu zakładowego i funduszy premialnych odbiorcy.

§ 28. Ilekroć w dotychczasowych przepisach powoływane są przepisy uchylone niniejszą uchwałą, stosować należy odpowiednie przepisy niniejszej uchwały.

§ 29. Przepisy § 4 uchwały nr 152 Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 1959 r. w sprawie prowadzenia sprze-

daży akwizycyjnej przez jednostki gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1959 r. Nr 42, poz. 193 i z 1963 r. Nr 37, poz. 181) nie mają zastosowania do zapasów zbędnych i nadmiernych materiałów zaopatrzeniowych upłynnianych przez przedsiębiorstwa wyspecjalizowane.

§ 30. Przepisy niniejszej uchwały stosuje się również do zbędnych i nadmiernych zapasów przedmiotów w przedsiębiorstwach handlu zagranicznego.

§ 31. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 151 Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 1959 r. w sprawie zapobiegania tworzeniu się oraz upłynniania zbędnych zapasów w przedsiębiorstwach produkcyjnych i w przedsiębiorstwach obrotu materia-

łami zaopatrzeniowymi (Monitor Polski z 1959 r. Nr 52, poz. 249 i z 1961 r. Nr 60, poz. 259),

- 2) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 21 grudnia 1956 r. w sprawie sprzedaży zbędnych artykułów nabytych na cele zaopatrzenia materiałowo-technicznego (Monitor Polski z 1956 r. Nr 165, poz. 1211 i z 1958 r. Nr 38, poz. 221),

- 3) uchwały Rady Ministrów i zarządzenia ministrów regulujące sprzedaż zbędnych i nadmiernych zapasów, z wyjątkiem wymienionych w § 1 ust. 2 i w § 4 ust. 4.

§ 32. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*